

HÍVÓ SZÓ

4 ÉVF 21. SZÁM 2019 ÁPRILIS

Alapítási év: 2012

HITÉLETI HAVILAP

SEGÍTSÉG A SZÜKSÉG IDEJÉN

„Ha pedig Jézus a Főpapunk, akkor bátran és bizalommal lépünk oda az Atya-Isten kegyelmének Trónjához! Nála bőségesen megtaláljuk mindazt a megbocsátást, segítséget és kedvességet, amire éppen szükségünk van s mindezt alegalmasabb időben.” (Zsidók 4:16)

Ha kihívással kell most szembenézned, szeretném, ha tudnád, hogy érvényes meghívód van Mennyei Atyától, hogy bátran menj a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerj és kegyelmet találj, amikor segítségre van szükséged. „Amire éppen szükséged van” azt jelenti, hogy gyógyulást találsz, amikor beteg vagy, gondoskodást, amikor szükségben vagy, és amikor leépítésekről és rossz kilátásokról jönnek a hírek, valamint helyreállítást, amikor kapcsolati gondjaid vannak. Lehet, hogy most azt kérde: „De hogyan mehetnék én Istenhez, ha nem tartom magam elég jó keresztyénnek? Jézus vére miatt mehetsz Istenhez, és nem a saját jócselekedeteid miatt. Bármikor, amikor Isten jelenlétébe mész, nem kell attól tartanod, hogy Isten a bűniddel lesz elfoglalva, mert Jézus vére minden egyes bűnödöt elmosta. Az Atya nem a bűnt látja, amikor rád néz, hanem az Ő Fiának a vérét, ami azért ontatott ki, hogy te teljes megbocsátást és elfogadást nyerj. Amikor elbúsz és irgalomra van szükséged, Isten Igéje biztosít arról, hogy irgalmat fogsz találni, amikor Istenhez jössz. Az irgalom azt jelenti, hogy nem azt a rosszat kapod, amit megérdemelnél, mint például kárhoztatást. És nem csak irgalmat fogsz nyerni, amikor bátran Isten elé jössz, hanem kegyelmet is. A kegyelem azt jelenti, hogy azt a jót kapod, amit nem érdemelnél meg: védelmet, egészséget, jóindulatot, kedvességet, teljes életet. Gyere hát bátran Ahhoz, Aki kiolthatatlan, szenvedélyes és feltétel nélküli szeretettel szeret téged. Gyere bátran Hozzá, Aki mindent tud a helyzetedről és megvan rá a megoldása. Sokkal nagyobb bölcsességgel rendelkezik, mint a tiszteletreméltó orvosod, ügyvéded, vagy a leghezőáértőbb szakértők. Kedves barátom, gyere bátran a kegyelem trónjához, hogy kegyelmet és irgalmat találj a szükség idején!

Joseph Prince
Forrás: www.ahitatok.hu

KIVEZETŐ ÚT

„Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy elbírájátok azt viselni.” (1. Korinthus 10,13)

Sok ember azzal próbálja vigasztalni a tragédiát elszenvedőket, hogy „Isten soha sem ad nagyobb terhet, mint amit elbírnak”. Sajnos, ez visszafelé sült el, és a bajban lévő még rosszabbul érzi magát. Gondolhatja azt is, hogy ha Isten azért vitte a szörnyű helyzetbe, mert erős, akkor nem akar erős lenni. Ez az újkori mondás az 1. Kor 10,13 újrafogalmazása, de az eredeti vers egészen mást jelent, és sokkal mélyebb értelmű. A teljes igeveres arra utal, hogy az élet – és nem Isten – mindnyájunkat megpróbáltatások elé állít. Ez egy általános tapasztalat, és már ez a tudat maga is biztató. Az együttérzés és a terhek megosztása csodákra képes. A szöveg arra is utal, hogy időnként erőnkön és tartalékainkon felül ér megpróbáltatás.

Néha az élet terhei összenyomnak, sőt, időnként nehezebbek, mint amit elbírnak. Ha megértjük mindezt, Isten ad valamit, amivel képesek leszünk kitartani. Pál apostol megerősít minket, hogy amikor erőnkön felül kísértetünk meg, Isten elkészíti nekünk a szabadulás útját, mely átvezet egy új nap fényébe.

Forrás: www.csendespercek.hu

A LELKI TISZTASÁG ÉS A KEGYELEM FORRÁSA

„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni a mi erőtelenségeinken, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.” (Zsid. 4,15)

Krisztus egymagában átélte mindazokat a kísértéseket és szenvedéseket, amelyek az emberiséget érik. Soha nem támadtak asszonytól született emberre olyan heves kísértések, soha senki nem hordozta úgy a világ bűneinek és fájdalomainak súlyos terhét... Osztozott az emberiség minden tapasztalatában, ezért együtt tud érezni minden megkísértett, megterhelt és küzdő emberrel. Krisztus szavait tökéletesen szemléltették és támogatták életének cselekedetei. Ő maga volt az, amit tanított. Nemcsak hirdette az igazságot, hanem Ő maga volt az igazság. Ez adott erőt tanításainak. Soha senki nem gyűlölte úgy a bűnt és nem ítélte el olyan félelem nélkül, mint Krisztus. Jelenléte önmagában is feddést jelentett minden valótlan és aljas dologgal szemben. Tisztasága fényében az emberek tisztátalannak látták önmagukat, életük célját pedig közönségesnek és hamisnak, mégis vonzotta őket Jézus... Ő ott is látott reményt, ahol kétségbeesés és romlás burjánzott. Amikor megkísértett és vereséget szenvedett lelkekkel találkozott, akik közel voltak a pusztuláshoz, nem kárhoztatta őket, hanem áldást nyújtott a számukra... Krisztus minden emberi lényben felismerte a végtelen lehetőségeket. Olyannak látta meg az embereket, amivé lehetnek, átváltozva az ő kegyelme által. Miután reménységgel tekintett rájuk, reménységet sugallt beléjük.”

Forrás: bibliakor.network.hu

STRESSZKEZELÉS

„Erőm és pajzsom az Úr, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.”
(Zsolt. 28,7)

Nemrég hallottam egy rádiós igehirdetésben, hogy „ha stresszes vagy, ez azt mutatja, nem bízol eléggé Istenben”. Épp stresszes napom volt, nem igazán vettem komolyan, amit mondott. „Dehogynem bízom Istenben, csak az a baj, hogy ma nincs lehetőségem ráhangolódni.” A feszültség már reggel kezdődött. 50 mérföldet kellett autóznom, hogy elérjek egy élő rádiós interjúra egy másik városban. Ahogy közeledett az indulásom ideje, mintha minden ellenem esküdött volna. Eszembe jutott, hogy fel kell adnom egy adóbevallást. Tovább nőtt bennem a feszültség, mikor felhívtak, hogy még alá kell írnom egy fizetési jegyzéket. Ha ezt nem teszem meg, mielőtt elhagyom a várost, az asszisztensem nem kapja meg a pénzét, hogy heti bevásárlását elintézzék. Ez sem várhatott. Mire mindent elintéztem, késésben voltam, és a rádióinterjút nem lehetett telefonon lerendezni. Beugrottam hát a kocsi, s míg a lapockáim között gyöngyözött az izzadság, nekiiramodtam az autópályán, hogy legyőzzem az 50 mérföldet. Ahogy megérkeztem, rohanás a lifthez. A legfelső emeleten futva tettem meg az utat a stúdióig, leültem, feltettem a fülhallgatót, és abban a pillanatban a mikrofont be is élesítették. „Nem hittem, hogy megcsinálja” – suttogta még a riporter. Miközben az Istennel való mélyebb mindennapi kapcsolatáról beszéltem, nevemet kellett magamon, miért nem iktattam be jobban Istent a napomba. Persze, eleresztettem egy csomó „Istenem, segíts” fohászt aznap reggel. De a stúdióba igyekezve, minden voltam, csak békés nem. Mit kellett volna másként csinálnom? Bontsuk ki a 28. zsoltár 7. versét, hogy megkapjuk a választ. Erőm és pajzsom az Úr. Juttassa eszünkbe ez a sor, hogy bármilyen gondunkhoz igénybe vehetjük Isten erejét. Ugyanakkor pajzsként is tarthatjuk magunk elé, hogy lepattanjanak róla az aggodás, a félelem, a stressz nyilai. De jó lenne ezt észben tartani! Benne bízok szívem. Ezt tekintjük felszólításnak. Legközelebb, ha napunk hektikussá válik, és kezdünk bepánikolni, mondjuk ki: „Istenben bízva fogom végigcsinálni”. Észre fogjuk venni, hogy ha átéljük ezt a bizalmat, olyan békesség árad szét bennünk, amit hiába is próbálnánk megmagyarázni. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát. Vegyük tudomásul Isten segítségét, jelenlétét az életünkben. Ha időt fordítunk rá, hogy számba vegyük, hányszor vezetett át Isten a nehézségeken, meg fogjuk tapasztalni az Ő örömet. Talán annak a rádiós igehirdetőnek mégis igaza volt. Ha nem felejtjük el behívni Istent hektikus életünkbe, és az Ő erejével felfegyverkezve nézünk szembe a nappal, az áldásokat fogjuk látni, és szívünket öröm tölti el.

SZÉKELY ASZTALI IMÁDSÁG

Ki asztalt terítesz az égi madárnak,
Teríts asztalt szegénynek, árvának.
Nyújtsd ki Atyánk, nyújtsd ki jóságos kezdet,
adj a koldusnak is tápláló kenyeret!
Ételben, italban legyen mindig részünk,
gondviselő Atyánk, könyörögve kérünk!
Amen

ÚJJÁSZÜLETÉS

„Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:3)

„Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.” (Mt 6:10) Krisztus egész földi élete azt nyilatkoztatta ki, ami az Isten akaratja a földön, ahogy az a mennyben is. Krisztus mondta: „...ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. ...Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az.” (Jn 3:3-6)

Krisztus nem ismer el semmilyen kasztot, bőrszint vagy érdemet, amely szükséges lenne ahhoz, hogy az Ő országának polgárai lehessünk. Az Ő országába való belépés nem függ sem gazdagságtól, sem különleges örökségtől. Azok lehetnek országának polgárai, akik újjászülettek a Lélek által. Krisztus a lelki jellemvonásokat fogja elismerni. Az Ő országa nem e világból való. Az ő alattvalói azok, akik az isteni természet részesei, és megmenekültek a romlástól, mely a testi kívánságok miatt van a világban. Ezt a kegyelmet Istentől kapták.

Krisztus nem országára készen találja meg alattvalóit, hanem isteni hatalma által Ő teszi arra alkalmassá őket. Akik törvényszegésükben és bűneikben halottak voltak, azok lelki életre keltek. Az Istentől kapott képességeik szent célok érdekében kifinomultak, megtisztultak, és felmagasztosultak, és általuk olyan jellem formálódik ki, mely az istenihez hasonló. És bár a bűn szolgálatában rosszul használták fel talentumaikat; bár Krisztus botránykő és a megütközés sziklája volt számukra, míg engedetlenségük miatt megbotlottak az Igében; de Isten szeretete végül mégis a kötelesség ösvényére vezette őket. Krisztus mondta: „én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10)

Krisztus láthatatlan erővel vonja magához a szíveket. Ő az élet világossága, és saját Lelkével hatja át gyermekeit. Ahogy bekerülnek a lelki légkörbe, meglátják, hogy Sátán uralma alatt álltak és kísértéseinek játékszerei voltak; de lerázták magukról a testi vágyak igáját, és megtagadták, hogy a bűn szolgái legyenek. Sátán küzd azért, hogy megtartsa őket. Különböző kísértésekkel támadja őket, de a Lélek azért munkálkodik, hogy átalakítsa őket Teremtőjük képmására.

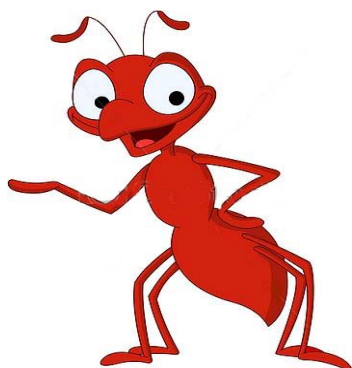

ATYÁM, ŐRIZD A BAJTÓL

Atyám, őrizd, óvd a bajtól azokat, akiket különösen szeretek! Úgy vigyázz rájuk, mint az én szívemre, melyben nevüket őrzöm! Tartsd tőlük távol a kísértéseket, és térítsd őket arra az útra, amely a te dicsőségedbe vezet! Ha szívüket a bánat nyomja, tedd őket kitartóvá! Tudjanak bízni, remélni segítő, megszentelő kegyelmedben! Adj nekik nyugodt éjszakát, zavartalan álmot, reggel pedig újra rajtuk pihenjen tetszésed. Élvezzék a föld örömeit, amelyeket a tiszta lelkek számára készítettél, és vezesd őket egyszer országodba, hogy ott egyesülve a szeretetben együtt dicsérhessük szent nevedet mindörökké!
Amen.

A BÖLCS HERNYÓ

Csupán egy tudatlan hernyó volnék? Nem! Csak egy életunt kövérség, akinek elege volt a fa leveleinek felzabálásából. Úgysem jó semmire az. Meddig nőjek még? Minek? Kinek? Elegem van... Persze zabálhatnék még az élvezet kedvéért, de mire jó az? Úgyis csak nőnék tovább, hogy aztán még éhesebb lehessenek. Ez volnék csupán, egy zabálógép? Na neeeem... Ebből elegem van! Ezt nem vállalom tovább! Végzek magammal, így döntöttem. Mivel szőrös vagyok, így a hangyáknak nem kellek. Élet ez így? Még meghalni sem tudok. A tegnap levettem magam egy szélső levélről... és? Még csak meg sem ütöttem magam. De nem adtam fel! Még tegnap visszaindultam erre a fára! Csak azért, hogy a rigók, a fekete kaszások jobban lássanak a lemenő nap fényében. De a halálmadaraknak sem kellett. Pedig azt hittem, hogy a sárga-fekete csíkos ruhám miatt tuti észrevesz majd valamelyik! Észre is vettek, de az utolsó pillanatban mégis mindegyik meggondolta magát. Nem értem miért... Pedig igazán ízletes lehetek ilyen szép nagy kővéren. Valami hibádzik... Sebaj, akkor gondolkodjunk. Abban úgyis jó vagyok! Ertek én mindent!!! Az azért elszomorít, hogy nem kellek senkinek sem, és még meghalni sem tudok... És akkor jött az ötlet, egyet tudok csupán a zabáláson kívül: szőni! Ígyhát gubót szövök. Legyen ez a koporsóm! Itt békésen megfulladhatok és nem zavar, nem tántorít el senki sem. Nem is fognak rámtalálni, épp ezért a hullámat sem fogják meggyalázni. Igen, ez így jó lesz. Ennek örülök. Mégsem egy buta és szőrös, nagy kővér hernyó volnék! Úgy látszik, az én életem értelme az volt, hogy tudatosan haljak meg. Legyen hát! Azzal begubódoztam. Jó erősen rögzítette koporsóját egy szélvédett faágon. Csak lógott és várt. Várt és várt. Mégsem fulladt meg. Ezt is elrontotta valahol, és nem értette. Cserbenhagyták még az oly bölcs gondolatai is, amire eddig mindig számíthatott. Pedig azt hitte, mindent tud az életről. Nagyon elkeseredett. Feladta. És akkor elkezdődött valami. Mégsem úgy történt, ahogy eltervezte. Két héten keresztül, egy teljesen megmagyarázhatatlan változáson ment keresztül, amibe semmi beleszólása sem volt. Nem számítottak gondolatai sem. Csak befelé figyelt. Mást úgysem tehetett. Szinte külső szemlélőként nézte végig saját testének teljes átalakulását. Nélküle történtek a dolgok. Aztán ez is megállt. És csak akkor eszmélt, hogy mintha kinőtte volna valamiféleképp a koporsóját! De tanult a leckéből. Nem akarta megérteni mindenáron a dolgokat többé. Csak követte vágyait, érzéseit. És most ki akart törni. Kíváncsi volt arra, hogy mivé változott. És nem érdekelte többé az, hogy miért! Belül is más lett. Feltörte a koporsó fedelét és kimászott. Fájdalmas volt az első nyújtózás. Hatalmas szárnyai lettek, ami örömétől egyre csak tovább nőttek és feszültek. A reggeli szikrázó napsütés megszártította csillogó sárga-fekete mintás szárnyait. Aztán meglátogatta a régi jó barátja is, az éhség. De most nem az a görcsös zabálási vágy lett úrrá rajta, hanem valami édes nedűre vágyott. Érezte a szellőben az illatát. Valami színes tarkaságok felől jöttek a fű közül. Nem gondolkodott, csak élvezte a létezést, és azt a szellő játékát, amivel először vitorlázott a nektárjukat kínáló virágok felé...

XXIII. János pápa
A HIGGADTSÁG TÍZPARANC SOLATA

- 1. Élet:** Csak ma azon fogok fáradozni, hogy egyszerűen megéljem a napot – anélkül hogy egyszerre akarnám megoldani életem minden problémáját.
- 2. Gondosság:** Csak ma a legnagyobb súlyt helyezem a fellépésemre, és hogy viselkedésemben választékos legyek: Senkit sem fogok kritizálni; sőt nem fogok arra törekedni, hogy helyesbítsek vagy kijavítsak másokat... csak saját magamat.
- 3. Boldogság:** Csak ma boldog leszek – abban a bizonyosságban, hogy boldogságra lettem teremtve, nem csupán a túlvilágot illetően, hanem ezen a világon is.
- 4. Realizmus:** Csak ma alkalmazkodni fogok a körülményekhez, anélkül hogy azt kívánnám, a körülmények alkalmazkodjanak az én vágyaimhoz.
- 5. Olvasás:** Csak ma rászánok az időmből tíz percet egy jó olvasmányra. Ahogyan a táplálékra szükség van a test életéhez, a jó olvasmány is szükséges a lélek életéhez.
- 6. Cselekvés:** Csak ma végbeviszek egy jócselekedetet – és senkinek sem fogok beszélni róla.
- 7. Önlevegzés:** Csak ma megteszek valamit, amihez semmi kedvem sincs. Ha gondolataimban sértettnek érezném magamat, gondoskodni fogok arról, hogy ezt senki se vegye észre.
- 8. Tervezés:** Csak ma pontos programot fogok összeállítani. Talán nem pontosan igazodom majd hozzá, de mindenképp megfogalmazom. És két rossz dologtól mindenképp óvakodni fogok: a hajsztól és a határozatlanságtól.
- 9. Bátorság:** Csak ma nem fogok félni. Különösen nem fogok félni attól, hogy örüljek mindannak, ami szép. És hinni fogok a jószágban.
- 10. Bizalom:** Csak ma szilárdan fogok hinni abban – még akkor is, ha a körülmények az ellenkezőjét mutatnák –, hogy Isten jószágos gondviselése úgy törődik velem, mintha rajtam kívül senki más nem lenne a földön.

Ne határozz el túl sokat! Elég békésen, nyugodtan keresni a jót minden nap minden órájában, túlzások nélkül, türelemmel.

Forrás: Kirche In, 2018/1

A SZÜLŐ IMÁJA

Ó, Mennyei Atyám, tégy engem jobb szülővé! Segíts, hogy értsem a gyerekeimet, türelmesen hallgassam a mondani-valójukat és szeretettel válaszoljak minden kérdésükre! Óvjál engem attól, hogy félbeszakítsam őket vagy ellentmondjak nekik. Add, hogy olyan kedves legyek velük, amilyennek nekik kellene lenniük velem. Ne engedd, hogy nevessek a hibáikon vagy megszégyenítsem, netán kinevessem őket, ha nem tetszik, amit csinálnak. Soha ne büntessem őket a saját önző indítékaim miatt vagy azért, hogy a hatalmat fityogtassam. Soha ne vigyem őket a hazugság, vagy a lopás kísértésébe. Mindig irányíts, hogy minden szavammal és tetteimmel azt mutassam, hogy a becsület boldogságot ad. Kérlek, gyógyíts ki az irigységből. És amikor nem tudok higgadt lenni, segíts Uram inkább csöndben maradnom. Mindig tudatában legyek annak, hogy ők gyerekek, tehát nem várhatok tőlük felnőttésséget. Add, hogy ne vegyem el tőlük azt a lehetőséget, hogy önmaguk érdekében ők döntsenek. Ajándékozz nekem bölcsességet, hogy az összes értelmes kérésüket teljesítsem, és bátorságot, hogy megtagadjam tőlük azokat a kívánságokat, amelyek ártanak nekik. Tégy engem igazságossá, igazzá és békétűrővé. Ó, Uram, add, hogy a gyerekeim becsüljenek engem szeressenek és a jóban utánozzanak. Ámen

Erhart Kaestner

MIRE VALÓ A CSÖND?

A magányosan élő szerzetes remetéhez egyszer emberek jöttek. Megkérdezték tőle: – Mire való, hogy életed nagy részét itt töltöd el csöndben és magányban? A remete éppen azzal foglalatzkodott, hogy vizet mert egy ciszternából, az esővíz összegyűjtésére szolgáló mély kútból. Fölfigyelt a kérdésre, s munka közben odaszólt a látogatóknak:

– Nézzetek bele a ciszternába! Mit láttok? Az emberek kíváncsian körülvették a szerzetest, és próbáltak beletekinteni a mély kútba: Nem látunk semmit – mondták kisvártatva. A remete abbahagyta a vízmerítést, pár pillanatnyi csöndet tartott. A látogatók feszülten figyeltek rá, mozdulni sem mertek: – Most nézzetek bele a kútba egyenként, csöndesen. Mit láttok? A látogatók érdeklődéssel hajoltak egyenként a kút fölé, s felkiáltottak: – Saját arcunkat látjuk a kútban! – Bizony, amíg zavartam a vizet – mondta a remete –, nem láttatok semmit. De a csöndben és a nyugalomban megismeritek önmagatokat. A látogatók megértették a remete tanítását

EGY ÉLET A KEZEDBEN

Ha a gyerekek kritizálva élnek, megtanulják, milyen megbélyegzettnek lenni. Ha a gyerekek ellenségeskedésben élnek, megtanulnak veszekedni. Ha a gyerekek kicsúfolva élnek, megtanulnak szégyenlősen lenni. Ha a gyerekek megszegyénítve élnek, megtanulnak bűnösnek lenni. Ha a gyerekek toleráns légkörben élnek, megtanulnak türelmesnek lenni. Ha a gyerekek bátorítva élnek, megtanulnak bizalommal élni. Ha a gyerekek megdicsérve élnek, megtanulják megbecsülve érezni magukat. Ha a gyerekek méltóságban élnek, megtanulják az igazságot. Ha a gyerekek biztonságban érzik magukat, megtanulnak hinni. Ha a gyerekek hitelesen élnek, megtanulják, mit jelent szeretni. Ha a gyerekek elfogadva és barátságban élnek, megtanulják megkeresni a szeretetet a világon.

A HÁROM FA LEGENDÁJA

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hegycsúcs, ahol három kis fácska állt és arról álmodozott, mi lesz majd belőle, ha megnő. Az első fácska vágyakozva nézett fel a csillagokra, amelyek úgy szikráztak fölőtte, akár a gyémánt. „Szeretnék kincsesláda lenni!” kiáltott fel. „Beborítva arannyal és telve gyönyörű drágakövekkel. Én leszek a legcsodálatosabb kincsesláda az egész világon!” A második tekintetével követte a kis patakot, ami szokott útján csörgedezett a tenger felé. „Jó volna büszke hajónak lenni” – sóhajtott a – „átszeli a viharos tengert, hatalmas királyokat vinni egyik parttól a másikig! Belőlem lesz a legerősebb tengerjáró az óceánokon!” A harmadik kicsi fa lenézett a völgybe. Férfiak és nők sietősen tették a dolgukat a forgalmas kisvárosban. „Én egyáltalán nem akarok elmozdulni erről a helyről” – mondta. „Szeretnék olyan magasra nőni, hogy amikor az emberek megállnak, hogy megnézzenek, felemeljék tekintetüket az ég felé és Istenre gondoljanak. Én leszek a legmagasabb fa a Földön!” Múltak az évek. Eső jött és sütött a nap s a három kis fa nagyra és magasra nőtt. Egy szép napon három favágó ballagott fel a hegyoldalon. Egyikőjük megpillantotta az első fát és azt mondta: „Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem.” És a fa eldőlt a fényesen csillogó fejsze csapásai alatt. „Most lesz belőlem az a szép kincsesláda” – gondolta a fa – „csodás kincseket kapok majd.” A másik favágó a

nekem. És eldőlt a második fa is a fejsze ütéseire. „Végre átszelem a tengert!” – gondolta. „Büszke hajó leszek, királyoknak való!” A harmadik fa úgy érezte, hogy egy pillanatra a szíve is megáll, amikor az utolsó favágó ránézett. Ott áll tegyenesen és magasan, büszkén mutatva az égre. De a favágó nem nézett fel oda. „Nekem bármelyik fa megteszi” – mormogta. Az első fa egy asztaloshoz került. De az öreg asztalos nem gondolt kincsesládára. Gyakorlott kezei alól egy jászol került ki. A szép fa nem gyémánttal és drágakövekkel lett tele, hanem fűrészporral és szénával az éhes állatok számára. A második fa mosolygott, amikor a favágó elvitte a hajóépítőhöz. De nem valami nagy és erős tengerjáróhajó készült belőle, hanem a fűrészelés és kalapácsolás után egy egyszerű halászbárka állt a víz partján. Mivel túl kicsi és gyenge volt ahhoz, hogy tengerre szálljanak vele, ezért egy tavon hajóztak rajta egyik parttól a másikig. Minden nap átható halbűz töltötte be és lassan beivódott a hajó deszkáiba, gerendáiba. A harmadik nagyon meglepődik, amikor a favágó gerendákra hasította és otthagya egy farakásban. „Sohanem akartam más lenni, csak állni a hegytetőn és Isten felé mutatni.” Sok-sok nap telt el és sok-sok éjszaka. A három fa már majdnem elfelejtette egykori álmát. De egy éjjel egy fénylő csillag gyúlt ki éppen afölött az istálló fölött, amelyikben a jászol állt. Vándorok érkeztek és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára. „Bárcsak jobb helyet készíthetnék neki!” – sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. Az anya megszorította a kezét és mosolygott. A csillag rásütött a fényes és erős fára. „Ez a jászol a legjobb hely neki” – mondta a asszony. És az első fa rájött, hogy most nála van a világ legnagyobb kincse. Évek múltán egy este fáradt utasok szálltak fel a halászhajóra. Egyikük azonnal elaludt, ahogy a hajó kifutott a tóra. Éjjel hirtelen feltámadt a szél és a víz fölött hatalmas vihar kerekedett. A hajó hánykódott az óriási hullámok tetején. Tudta, hogy nem elég erős ahhoz, hogy az utasokat ilyen nagy szélben és esőben épességben a partra vigye. Ekkor felébredt a fáradt vándor. Felállt, kinyújtotta karját és annyit mondott: „Csend!” – és a vihar elült. Olyan gyorsan, mint ahogy kezdődött. A második fa tudta, hogy a leghatalmasabb király volt ott azon az éjszakán. Egy péntek reggel előhúzták az utolsó fából készült gerendákat is a rég elfelejtett rakásból. Összeácsolták, majd egy tomboló és gúnyolódó tömegben hurcolták keresztül. Megborzongott, amikor néhány katona egy ember kezét szögezte gerendáihoz. Rútnak és kegyetlennek érezte magát. De vasárnap reggel, amikor a Nap sugaraival fellármázta a levegőt és a Földről az öröm áradt, tudta a harmadik fa, hogy Isten szeretete mindent megváltoztatott. Ez tette gyönyörűvé az első fát. Ettől lett erős a második. És ha valaki valamikor a harmadik fára gondolt, annak Istenre kellett gondolnia.

Ismeretlen szerző

NAPI IGE
ÜZEN NEKED A BIBLIA!

SMS IGE:
0740 262880

f napiige

HÍVÓ SZÓ

540431 Marosvásárhely (Románia)
Kakukk utca 1.
E-mail: pereshunor81@gmail.com
Mobil: 0740 262880
Szerkeszti: Peres Hunor